

„Emeljétek fel a ti szemeiteket és lássátok meg a tartományokat: mert megértetek az aratásra.“ János 4, 35.

IV. évfolyam.

Budapest, 1907. november 1-jén.

11. szám.

sokszor nem oly bázgók mind szüleik s megelégesznek a külső ceremóniákkal. Nagy különbség van azok között, kik azon világosság szerint járnak, amivel bírnak, és azok között, kiknek több világosságuk van, de nem járnak benne. Bár igen szükségesnek tartják, hogy az ember ismerje az igazság alapelveit, mégis az ember jelleme és eljárása mutatja meg, hogy az illető keresztyén vagy nem. »Akiben nincsen a Krisztusnak lelke, az nem az övé.«

Ha tudatlanul áthágjuk az Isten törvényét, akkor is vétkezünk. Az ilyen esetben tudatlanságból vétkezünk. Ezért is bűnbocsánatot kell nyérni az Úrtól. Mind ezen bűnök meg is lesznek bocsátva a Krisztusban hívőnek, aki az ő jó eselekedetei által és a világosságban való járása által bizonyosságot tesz hitéről. Ama lélek, akiben van jóakarát, aki engedelmes, és aki igazán szereti az Urat, dacára hogy tudatlanul vét, mégis fog üdvözülni. Az Úr megtisztítja őt a tudatlanságában elkövetett bűnökből. A Megváltónk mint szószólónk és főpapunk a hívő lelket minden büntől megtisztítja s ezeket kitörli a mennyei könyvekből.

De eljön amaz idő s már nincsen messze, midőn a mennyei főpapunk munkája a mennyei szentségben be lesz fejezve, mert el kell neki jönni erre a földre, mint a királyoknak királya. Azonban ő addig el nem jöhet, míg a mennyei szentséget el nem hagyta, hogy a főpapi ruháját letegye, s a

Őseink vallása.

»Elég jó azt követni és hinni, amit elődeink s atyáink

hittek és követtek.« Így beszélnek azok, kik a jelenvaló igazság hallásától elfordulnak s nem hajlandók a keskeny útra lépni. Azt mondják, szüleik sem tartották meg a szombatnapot s mégis jó keresztyének voltak, miért volna szükséges, nekik azt megtenni?

A tény az pedig, hogy a gyermekek

királyi ruhát felvegye. Midőn az ő főpapi szolgálata megszűnik, akkor már nincsen bűnért való áldozat, és akkor minden akár tudva akár tudatlanságban elkövetett bűn, amely addig nem lett megbocsátva, megmarad s az, illető halállal fizeti meg. Azért igen szükséges, hogy mielőtt az Úr Jézus Krisztus eljő, és még mielőtt az ő szolgálata a mennyei szentségben megszűnik, mindenki fel legyen világosítva teljesen az igazságra nézve, hogy tudatlanul ne vétkezzék mint atyáik. Ez okból adatik az emberiségnek több világosság. Ez okból közli az Úr most az egész világban élő népekkel az ő szent törvényét és szent szombatnapját. Igen sokan azok közül, akik most e világban vannak, még életben lesznek, midőn az Úr Jézus eljő és mindazok, kik akarnak üdvözülni, azon iparkodjanak, hogy a bűntől megtisztuljanak. Ennél fogva nem helyes azt mondani, hogy megmaradunk a mi atyáink szokásai mellett — így is lehet üdvözülni. Aki ebben az értelemben megmarad, minden új világosság dacára, az végzetes hibát követ el.

Az egyedüli helyes és biztos eljárás, minden körülmények között Istennek engedelmeskedni.

L. A. S.

Az ember természete és sorsa.

XVII.

„A te kezébe ajánlom az én lelkemet.“

Ezen kifejezést használja Dávid a 31. Zsolt. 5. versében. Krisztus Urunk a keresztfán ugyanezen kifejezést használta: »Atyám, a te kezébe ajánlom az én lelkemet.« Luk. 23, 46. István, az első vértanu, midőn kimult, azt mondá: »Uram Jézus, vegyed hozzád az én lelkemet.« Ap. csel. 7, 59. De hát mit ajánlott az Úr Jézus az ő Atyjának kezébe, s mit ajánlott István a Krisztus kezébe? »Egy öntudatos lényt,« felelnék a mi ellenfeleink, kik a lélek halhatatlanságát hiszik. Ezt mondja egyik írójuk is, aki kérdez: »Mi lehetett az? bizonyára

több mint az életünk, amely a halálnál megsemmisül.« De Dávid éppen midőn nagy veszedelemben volt, ajánlta életét az Úr kezébe. Jónás is kérte az Úrtól, hogy vegye el tőle az életét, Krisztus is így szól: »Az én életemet adom a juhokért« (Ján. 10, 15). És János 13, 38-ban azt kérdezi Pétertől: »A te lelkedet (életedet) adod-e érettem?«

Azt tehát megérthetjük, hogy életünket lehet valakinek oltalmába ajánlani, lehet valakiért feláldozni vagy letenni. De ezzel még nincs mondva, hogy öntudatos állapot létezik a halál után. Ha úgy volna, hogy a lélek tovább élne a halál után és sokkal magasabb tehetséggel s értelemmel bírna, akkor minek ezt csak a halál után az Úrnak kezébe ajánlani s miért nem inkább az életben?

Ezen kifejezést helyesebben tehát úgy értelmezhetjük, hogy *azt ajánlották a teremtő kezébe, amit letettek a halál órájában, midőn öntudatlan állapotba merültek, s ez nem egyéb mint az életük, a »pneuma«, amelyet Robinson így fejteget: »Az élet lenyege: a lehelet, amelyet Isten belelehel az ember orrába a teremtésnél.«*

S midőn Isten gyermekei ajánlják életüket az Úrnak, hol van az? »Elrejtetted a Krisztussal az Istennél.« (Kol. 3, 3.) S mikor nyeri azt meg újból a hívő? »Mikor a Krisztus a mi életünk megjelenendik, akkor ti is övele együtt megjelentek dicsőségben.« A keresztyén a halálnál Isten kezébe ajánlja életét azzal a reménnyel, hogy a Krisztus dicsőséges eljövételénél, a feltámadás által visszakapja. Ebből azt látjuk, hogy a halál után nem képzelünk semmiféle öntudatos lelki állapotot. A halálnál elválunk az élettől egy rövid ideig, a feltámadás napjáig. Addig élet nélkül vagyunk. Csakis a feltámadásnál lesz ismét életünk s öntudatunk. (Jel. 20, 5.) Akkor István és minden hívő lélek, aki *Isten kezébe ajánlta életét*, nemcsak a halál órájában, hanem életének minden pillanatjában, vissza fogja nyerni az ő életét, fel fog támadni *halhatatlanságra, régmúlt életre.* (Zsolt. 104, 30.)

S. U. után.

H. J. F.

Micsoda a jelenvaló igazság?

Az Isten, ha valamit véghez vinni szándékozik a földön, kinyilatkoztatja szándékát szolgálóknak, a profétáknak, akiknek intéseiből minden egyes ember s éppúgy az egész nép is elkészülhet annak végbevételére. Mielőtt Isten a világot ítéletekkel látogatta volna meg, még eddig mindenkor megintette előbb jóságosan és így alkalmat nyújtott mindenkinek, hogy haragját elkerülje; de ezzel be is zárta a mentegetőzést útját mindenki előtt, ha mégis visszaesnék a vétkekbe. Ezt az igazságot Isten beszéde mindenütt bizonyítja. Így történt ez már az özönvíz idején. A világ istentelensége a legmagasabb fokra hágott és az emberi szív gondolata és indulata a legmélyéig gonoszszá lett volna, ha az Isten bele nem avatkozik és így gátat nem vet a rossznak, végre az emberek maguktól jutottak volna tönkre.

... Mielőtt azonban ezt az istentelen világot, amely nem akarta magát az Isten szentleke által kormányoztatni, megsemmisítette volna, kijelentette Isten az ő titkát hű profétájának Noénak, hogy a világot közelgő pusztulása előtt intse meg. Noé hitt az Istenben, hirdette 120 éven át az Isten elhatározását, habár csak gúnyt és szégyent aratott is, megépítette a bárkát és az ő prédikálását be is bizonyította munkájával.

»Hit által megintetvén Istentől Noé azokról, amelyek még nem láttatnak vala, megrémülvén készíté a bárkát az ő háznépének megtartására, mely bárka által kárhóztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.« Zsid. 11, 7.

Idő folytán a népek újból istentelenségbe és a legnagyobb vétkekbe sülyedtek. Főképpen Sodoma és Gomorra. Ezért Isten különös büntetéssel rettentő példát akart nekik mutatni. De mielőtt ezt végrehajtotta volna, kijelentette szándékát hű szolgájának Ábrahámnak a következő megokolással: »Avagy eltitkoljam-e én Ábrahámtól, amit akarok cselekedni. Ábrahámtól mondom, kitől nagy és hatalmas nép származik és kiből megáldatnak a földnek minden

nemzetségei.« 1 Móz. 18, 17. 18. Amaz istentelen városban lakott pedig még egy igaz lélek. Angyalok mentek Sodomába és Lót az Isten szándékáról idejében értesülvén, intette vejeit is, de »az ő vőinek láttaték csak tréfálódni.« 1 Móz. 19, 14. A város lakosai pedig, ahelyett, hogy hallgattak volna az intésre, még a leggyalázatosabb erőszakosságot akarták a követeken elkövetni, de valamennyiüket vakság lepte meg és tűzben veszítették életüket.

Azt a négyszáz esztendőzt annakelőtte, hogy Isten kivezette Izráelt Egyiptom szolgaságából, megjelentette már előre Ábrahámnak.

Éppúgy azt is, hogy majd akkor az egyiptomiak fölött ítéletet fog tartani. 1 Móz. 15, 13-16. Mikor közelgett a jelzett idő, támasztotta Isten Mózeset és tudtul adta szándékát általa Izráelnek és megintette Faraót jelek és csudák által.

Akkor is, mikor a nagy világvárosnak Ninivének gonoszszága felhatott az Isten elé, kinyilvánította az Úr titkát Jónás profétának és elküldötte őt ama dőllyős világvárosba a következő ünnepeles üzenettel. »Még negyven nap vagy, azután Ninive elsülyed.« Jónás 3, 4. Hanem ezek szívökre vették a komoly üzenetet és nagyok és kicsinyek mind töredelmesen vezeklettek Isten előtt, letértek gonosz útjokról és a fenyegető ítéletet magokról elhárították.

Mikor később Juda megfélemezett az ő Uráról és mindig mélyebben sülyedt a pogány bálványozásban, elküldte Isten hozzá az ő szolgáját Jeremiást, tudtul adta nekik Jeruzsálem pusztulását és hogy hetven esztendeig kell szolgálniok a babilóniai királynak. Majd akkor aztán ama királyt is büntetéssel fogja sujtani. Jer. 25, 8-12. Alig a hetven esztendőnek leforgása előtt kinyilatkoztatta Isten Nabukodonozornak a babilóniai világbirodalom bukását egy álomban, melyet Dániel proféta magyarázott meg.

Valamint a kevélységben felfuvalkodott király sorsát is megjelentette. Dán. 2, 37-39; 4, 22.

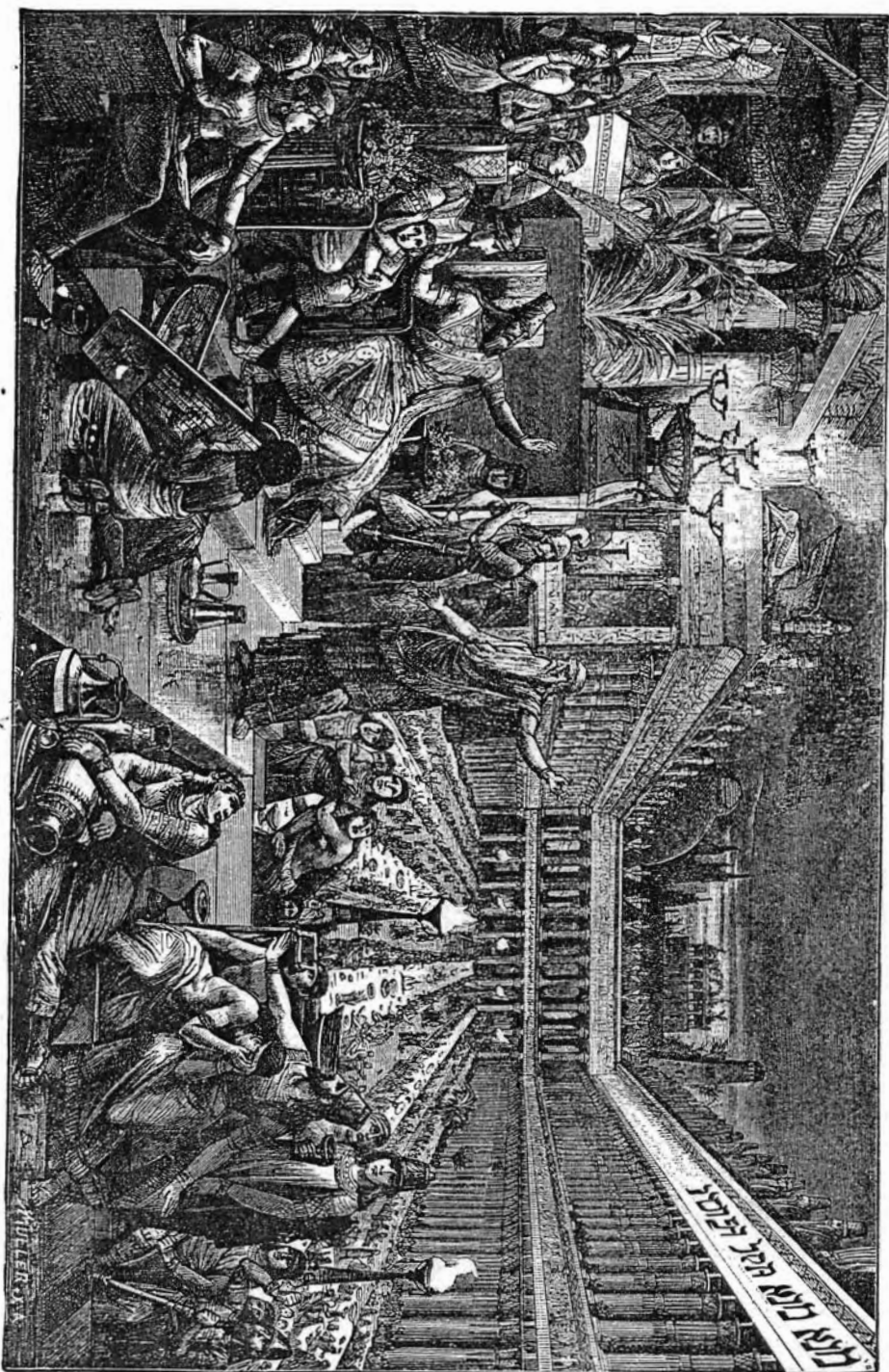
És mikor a pusztulás ideje előkövetkezett, az isteni láthatatlan kéz láng-

betűkkel írta a királyi palota falára:
»Mene, mene, tekel, upharsin.« Dániel
proféta megmagyarázta Baltazárnak a
titkos írást ilyenképpen: »Az Isten a

belieknek és még ugyanazon éjjel be-
teljesült az.« Dán. 5, 25-30.

Sokkal azelőtt, hogy a megígért
Messiás eljött, születésének minden kö-

„Mene, mene, tekel upharsini!”

te királyságot megszámlálta és annak
véget vet, megmérgetettél a fontban és
hijával találtattál. Elosztatott a te or-
szágod és adatott a média- és persia-

rülményei, fellépése, szenvedése és ha-
lála a proféták előtt ismeretesek voltak.
Angyalok jelentték meg a pásztorok-
nak a mezőn az ő születését. A nap-

nyiben az elmondottakból az egész konferencia jelleme és eredménye kiviláglik, jónak láttunk néhány kivonatot közölni ezen reménységgel, hogy az Úr népének öröme és megerősítésére fog szolgálni.

Irvine G. A. (a világkongresszus egyik előljárója). »White testvérünk, a világkongresszus első előljárója, azt mondta egyszer, hogy a harmadik angyal üzenete valóságát és igazságát maga bizonyítja. És ez valóban úgy van. Ezen üzenet hirdetve lesz minden népnek, nyelvnek és nemzetségnek, mielőtt az Úr eljő. Mindez szemeink előtt teljeseedik be. Igen nagy örömet éreztem ezen a konferencián. Most negyedszer látogatom meg Európát. Legelőször 9 évvel ezelőtt voltam itt. Akkor állapítottatott meg az európai általános egyesület. Ugyanakkor alakult a német konferencia is. Ma már elterjedve látom a munkát Európa egész területén. Most már vannak testvéreink mindenfelé. Az utóbbi időkben tett utazásaimban Amerikában éppúgy mint Afrikában mindenütt hú lelkeket találok, kik ezen igazságot már évek óta követik, s akik szeretettel és örömmel szolgálnak az Úrnak.

Még csak óhajtom mondani, mielőtt ezen gyülelésről eltávozzunk, hogy soha sem voltam oly reményteljes ezen szent ügy eredményére nézve mint éppen most. — Ha elő is fordul, hogy akadályok gördülnek utunkba, mégis tudjuk, hogy az is csak a munkának sikerére fog vezetni. Kimondhatatlan nagy örömet érzek, midőn látom, hogy ezen üzenet a világ minden népei között elterjed.

1844-ben születtem, de úgy érzem magam mint Káleb, szeretnék én is bemenni az ígért földjére. Nemsokára elválunk egymástól s a világ minden részébe szétoszlunk. Lehet, hogy sokan közülünk már nem is találkoznak többé ezen a földön. — Adja az Úr, hogy az elválás ne legyen örökös, hanem hogy egy boldog vizsontlátás örömeiben legyen részünk az új földön.»

Daniells A. G. (a világkongresszus elnöke). »Ezen búcsúgyülekezet alkalmával én is kifejezést óhajtok adni

annak, hogy minden, amit ezen a gyülekezeten láttam és hallottam, nagy örömmre és bátorításomra szolgált. — Mondhatom, hogy oly fontos és komoly gyülekezetben még nem igen vettem részt. Örülök, hogy itt Svájcban gyülehttünk össze, ahol Európában legelőször vert gyökeret ezen mozgalom. Imádkozzunk és támogassuk egymást s maradjunk meg reménységünkben mind végig.»

Haffner G. F. (az amerikai német missió előljárója). »Igen sok örvendetes dolgot hallottam, amióta ide jöttem. Mondhatom, hogy nem voltam még oly gyülekezetben, ahol annyiféle nemzet képviselve lett volna, mint ezen a kongressuson. Felbátorítva és megerősítve térek vissza munkaföldemre.»

Covert Vilmos (Amerika). »Már 66 éves vagyok. Midőn én az igazságot elfogadtam, csak négyezer adventista lehetett körülbelül az egész világon. Akkor még igen kevesen hirdették az igazságot. Még nem volt se könyvtárúsitó, se bibliamunkás, s az első prédikátor: Loughborough akkor lett felavatva, aki a mai napig is él s aki majdnem minden felavatott prédikátort, akit azóta felavattak, ismer.

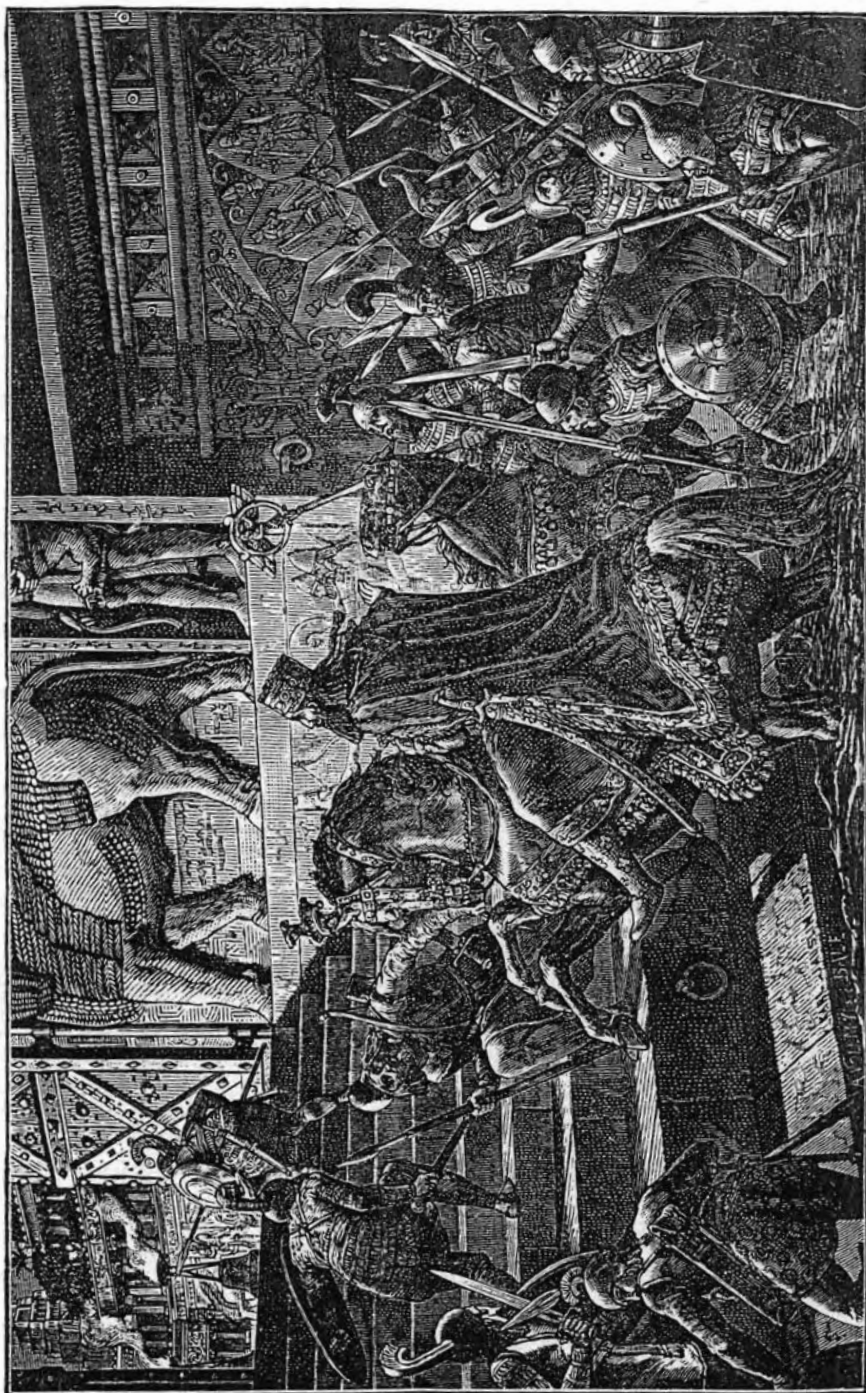
Igen örülök mindazon, amit szemem láttak és füleim hallottak ezen a nagy gyülelésünkön s erős a hitem s reménységem, hogy meglátom még azt a napot, midőn ezen munka be lesz fejezve.»

Thompson G. B. (Indiából). »Midőn itt ültem s hallgattam a kedves testvérek megjegyzéseit, eszembe jutott azon sokféle nyelve, amelyen már hallottam testvéreinket bizonyosságot tenni az igazságról, amióta hazámat elhagytam. Az angol nyelven kívül hallottam bengál, hindu, szantal, örmény, arab, francia, német, spanyol, olasz, portugál, orosz s más nyelven. Hálát mondok az Úrnak azért, hogy mind ezen nyelvekben hívó testvéreket tudtam üdvözölni. A második adventi mozgalom elterjed az egész világon és reménységem az, hogy a munka nemsokára el is lesz végezve.»

Underwood R. A. (Egyesült Államok). »Szívemből hálát mondok az Úrnak mindazokért, amelyeket életemben a

keleti bölcsek látták az ő csillagát és követték azt Jeruzsálembe és kérdezősködtek ott Herodes királytól. Ez a maga részéről megkérdezett minden főpapot

látná az Úrnak ama Krisztusát. Lu 2, 26. És Simeon örömmel vette kajára a kis gyermeket és felkiáltott »Látták az én szemeim a te idvezítődet.

Babilon bevétele.

és írástudót, hogy értesülést szerezzen. Így lón az ő születése szerte széjjel ismeretes. De már ezen idő előtt kinyilvánította az Úr szolgájának Simeonnak, hogy nem hal meg addig, míg meg nem

Mielőtt az Úr megkezdette földön való tanítását, felhangzott Ésaías 40, 3 szerint egy prédikátornak szava a pusztában, aki mindenkinek kiáltá: »Tisztítsátok az Úrnak utát, egyengessétek

az ő ösvényét!« Ő volt az a Malakiás 3, 1-ben megjövendőlt angyal vagy követ, akinek az Úr előtt kellett tisztítania az utat. Ő utalt az Isten bárányára és aki hitt az ő hirdetésének, az Üdvözítő tanítványa lett. Benne látta a nép a profétát. Máté 14, 5. 21. 26. De éppen a papi fejedelmek és a népnek vénei vetették meg János hirdetését és elvakultságunkban végtére megfeszítették a dicsőség fejedelmét. 1 Kor. 2, 7. 8. Máiig is hiába várják még a Messiást. Mikor az Üdvözítő a földön járt és a hitetlen Jeruzsálem hanyatlását látta, megintette lakosait a közelgő pusztulás előtt mint igaz profétája és hív szolgája az ő Urának. Emlékeztetett Dániel jövendölésére és a legérthetőbb jeleket adta nekik amikből azok megismerhették, mikor közelget el a város pusztulása. Luk. 21, 20. 21.

Ez a kevés példa elégséges annak bebizonyítására, hogy az Úr semmit sem tesz anélkül, hogy ki ne nyilvánítaná titkát az ő szolgálóinak, a profétáknak. De egy felette fontos titok, melyet Isten minden profétájának kijelentett, még nem teljesedett be. Ugyanaz a Jézus, aki egyszer eljött a világra, hogy elvegye a sok bűnt, másodízben is szándékozik eljönni és pedig, hogy bűnért való áldozat nélkül jelenjék meg azoknak, akik várják őt az ő idvességökre. Zsid. 9, 28. Ez volt az a felséges vigasztalás, melyet adott tanítványainak mielőtt őket elhagyta. »Ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.« Ján. 14, 3. És mikor tanítványainak szemeik előtt felhők között az égbe szállt, az Isten angyalai azt mondták a tanítványoknak: »É Jézus, aki oda felviteték ti tőletek mennyországba, aképpen jó el, amiképpen láttátok őtet felmenni a mennyekbe.« Ap. csel. 1, 11.

Ez a mi Urunkra való várakozás minden ember tulajdona. Mert megjelent az Istennek amaz üdvözítő kegyelme minden embereknek, mely minket tanít, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várván ama boldog reménységet és ama nagy Istennek és a mi

megtartónknak, a Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését. Tit. 2, 11-13. De ha a Krisztus visszatér, nemcsak a hívőket veszi magához, miután azokat előbb ömagához hasonlóvá változtatta át és felruházta halhatatlansággal, hanem megjelenésének dicsősége által minden istentelenek tönkre jutnak. 1 Thess. 4, 14-18; 2 Thess. 2, 8.

Mint egykor Nőé idejében a világ elpusztult özönvíz által, úgy történik az most is tűz által. 2 Péter 3, 5. 7. »Megemészto tűz leszen ő előtté és ő utána égető láng.« Jóel 2, 3. De a Krisztus eljövételére való világos utalások, a bibliában levő sokféle intelmek, a legérthetőbb jelek ellenére ez a nagy nap minden előzetes figyelmeztetés nélkül lepné meg a világot? Az egész világ sok száz millióival minden bizonyos híradás nélkül egyszerre eltöröltetné-e az Isten haragja által, vagy mielőtt az Úrnak nagy és rettenetes napja eljön a világra, a hűséges öröknek intó trombitái nem szólalnak-e meg és pedig a legérthetőbb zengéssel? 1 Kor. 14, 8. Már Jóel proféta megfelel ezen kérdésekre a következőképpen: »Kürtöljétek Sionban és kiáltjátok az én szent hegyemen, rémüljenek meg, mert eljött az Úrnak napja, mert közel vagyon.« Jóel 2, 1.

Minthogy pedig az Isten szolgálói adják az intó jelt és hogy minden lakost megintehessenek, szükségük is van az Isten titkának kinyilvánítására, hogy azáltal ők bizonyosan megtudják, mikor közelget ama nap — amint történt Nőé idejében, mikor Isten az emberiséget az elborító özönvízre a leghatározottabban figyelmeztette. Úgy fog a végső időben is az ünnepélyes kijelentés mint örök evangélium hangzani. »Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája.« Jelen. 14, 6. 7.

És amiképpen Isten egykor az Egyiptomból való menekülésnél az ő népét különös jel által oltalmazta meg és a csapásokat az egyiptomiaknak az Isten büntetése gyanánt megjelentette, éppúgy el fogja most is, mikor Izráelt másodszor is kivezeti, jelekkel látni őket, a lelki Egyiptom fölött pedig kiönti az ő haragjának poharát. Ésaiás 11, 11; Jelen. 7, 4; 15, 1-3.

pen régen a proféta Babilon
isten titkos írását megmagya-
így lesznek Istennek a végső

Igen, amint Krisztus első jövetelén
az ő angyala, János, készítette előt
az utat és prédikálta, hogy az Iste

hármaskor híradással. Nagy felszóval fogják őket az Úr eljövételére előkészíteni ama népet, mely megtartja az Isten parancsait és a Jézus hitét. És ha ezek az ünnepélyes és határozott hirdetések elvégezték munkájukat, akkor jelenik meg fehér felhőn az embernek fia arany koronával a fején és kezében éles sarlóval, hogy a világ aratását betakarítsa. Ilyen körülmények között bizonyára szabad nekünk gondot fordítanunk a legvilágosabb jelekre, amelyek által a Krisztus visszatérésének közeledése a legbiztosabban igazolható és amelyeknek alapján a hű szolgák azt a leghatározottabban megjövendélhetik. A titok ugyan az Úr, de Istennek hála! — a mienké tette azt kinyilatkoztatása által mint meg vagyon írva: »A kinyilatkoztatott dolgok a mieink és ami fiainké mindörökké...« 5 Móz. 29, 29.

Nincs-e neked időd?

Arra van időd, hogy mindennap az újságot elolvassad, és a biblia olvasására nem érsz rá? Ráérsz színházra és a táncmulatságot meglátogatni, de arra nincs-e időd, hogy valami bibliai órát meglátogassál? Arra van időd, hogy a mindennapi bel- és külföldi eseményeiről beszélj, de nincs időd Krisztusról, s az ő szeretetéről tanubizonyosságot tenni. Találsz időt a surolásra, mosásra, háztisztításra, de nem az imádkozásra, szíved megtisztítására. Foglalkozol üzleti dolgokkal, s a pénz keresésével. Ezek mind elmúlnak. De a megváltás kérdését nincs időd jobban, gondosabban tanulmányozni. Nagy figyelmet fordíts az eledel elkészítésére, de megfelejtkezel arról, hogy az ember nem csak kenyérről él, hanem Istennek minden igéjével. Egész életedet föláldozod az én és a világ szolgálatában, de nincsen arra időd és hajlandóságod Istennek is élni. »Válasszatok e mai napon, hogy kinek akartok szolgálni.«

Bizonyosságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

(Folytatás.)

A megbecsülhetetlen ajándék.

»Ne gyűjtsetek kincset e földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a lopók kiássák és elloppják azt. Merő ahol vagyon a ti kincsetek, ott lesz a ti szívetek is.« Ezek az Úr Jézus szavai, aki téged annyira szeretett, hogy az ő életét adta azért, hogy részese lehess az ő uralkodásának. Azért ne hozzáál szegyént reá azáltal, hogy parancsolatait megrontod.

Mindazoknak, akiknek nélkülözhető vagyonuk van, azt mondja az Úr, hogy adják el és adják a nagy missió-földön folyó munkára. Midőn megnyerték az igazi meglegedést, amely a testből származik, akkor az Úr pénztárába rakják fölös vagyonukat, hogy akadálytalanul folyjon a lélekmentő munka. Akik így ismerik meg s fogadják el az igazságot, megtanulják takarékoságot, egyszerűséget és hajlandóságot az adakozásra. Ilyen módon előre fog haladni a munka és becsülésre fog találni mindenütt. Az adakozó elismerésben és hűsége által az Úrnak áldásaiban részesül.

Ha ezeket a komoly felhívásokat a missiói munka támogatására nézve a testvérekhez intézzük, akkor mindig találhatunk igazságot szerető lelkeket, kik örömmel támogatják a nagy missiói munkát. Úgy mint ama szegény özvegy, ki Jézus szavai szerint a legnagyobb szegénységéből örömmel adta utolsó filléreit. Az olyanok sokszor önmegtartóztatást gyakorolnak s számos dolgot inkább nélkülöznek, csak hogy Isten munkáját előmozdítani tudják. Mily nagy a különbség közöttük és azok között, akik vagyonukhoz ragaszkodnak, s akiknek nincs annyi hitük és bizodalomuk az Úr üzenetében, hogy azt adakozásuk által támogassák! Éppen ezeknek mondá az Úr, hogy: »Adjátok el a ti jószágokat és adjátok alamizsnát.«

Vannak szegényebb testvéreink, akik levélben hozzám fordultak s kérdezték

tőlem, hogy eladják-e a kis birtokukat és hajlékukat, hogy annak árát beadhassák az Úr munkájába? Azt mondták, hogy a komoly felhívások lelkükben felkeltették ezt a gondolatot s ők is szeretnének valamit tenni a jó Mesterért, aki mindent feláldozott értük. Az ilyeneknek azt mondom: »Lehet, hogy nem akarja az Úr, hogy a kis lakhelyünket vagy földünket eladjuk; de ebben az ügyben forduljon mindenki maga az Úrhoz imában. Az Úr bizonyára hallgatja ami imánkat és megmutatja, hogy mit kell cselekednünk. Hogyha gyakrabban kérdeznénk az Úrtól, hogy mit cselekedjünk, s kevesebbet az emberektől, akkor sokkal több világságot nyernénk, mert az Úr megáldja az alázatos kérőt. Azoknak pedig, akiknek házaik és sok földjük van, adjanak el belőle s támogassák az Úr munkáját. Ne halasszátok. Isten többet vár tőletek mint amennyit eddig tettetek. Felhívjuk minden testvéreinket, akiknek módjuk van, hogy forduljanak az Úrhoz mindnyájan. — Kérjétek értelmet arra, hogy mennyit kíván az Úr tőletek. Most kell egy nagy munkát végezni, most akar az Úr egy népet összegyűjteni, amely az Úr nagy napján megállhat. Áldozatokat kell hozni, hogy az evangélium elterjedjen mindenhová. Legyünk pontosak az adakozásban, s az Úrnak adjuk meg azt, ami az övé. *Azért szűkölködni sokan az Úr szentjelke nélkül, mert megfosztják az Urat.*

A macedóniai gyülekezetek tapasztalata e tekintetben például szolgálhat nekünk. Pál azt mondja róluk, hogy ők először adtak az Úrnak, s azután is búzgók voltak Krisztusnak való adakozásban: »Tudtotokra adjuk pedig nektek, atyámfiak, az Istennek jótéteményét, melyet cselekedett a macedóniabeli gyülekezetekkel. Hogy az órájuk próbául bocsátott nyomorúságokban is nekik nagy örömük volt, és az ő nagy szegénységökből nekik nagy gazdagságok áradott. Mert az ő erejük szerint (én vagyok bizonyos) sőt erejük felett is jóakarattal adakoztak. Nagy sok könyörgésekkel kérvén minket, hogy a szentek szükségére való szolgálatnak jótéteményét és társaságát felvennék.« Pál apostol

egy bizonyos rendszert alapított az adakozásra nézve. Azt mondja: »Kiki mint elgondolta szívében úgy cselekedjen: nem szomorúságból vagy kényszerítésből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.« »Ezt mondom pedig, aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.« »Aki áldásban vet, áldásban is arat.« »Az Isten pedig az ő nagyhatalmassága szerint megeselekedheti, hogy a ti jó kedvetekből való adakozástoknak haszna tereátok térjen, hogy mindenekben mindenkor amennyire szükség bővelkedvén, mindenekkel való jótéteménnyel bővelkedjétek. Mint vagyon írva: Aki pedig ad magot a magvetőnek, ugyan adjon kenyeret nektek eledeltekre; és sokasítsa meg a ti vetésteget, és nevelje meg a ti jótéteményeteknek gyümölcsét. Hogy mindenekben meggazdagíttassatok minden jótéteménvre, mely miáltalunk azt cselekszi, hogy Istennek hálákat adjanak.«

Folytatás következik.

Bibliai leckék.

Tanulmányok arról a „kiválasztás“-ról, amelyről a szentírás beszél.

6. lecke. — 1907. november 9-ére.

Isten örök végzése.

Kérdések.

1. Mikor választotta ki Isten a jellemeket? Eféz. 1, 4, 5.
2. Kinek a végzése szerint? Eféz. 1, 11. *Hiszen kiválasztott legyél keleten mielőtt mentek közé mind*
3. Milyennek neveztetik ezen rendelés? Eféz. 3, 11. Lásd az 1. megjegyzést. *Őnök rendelés bi. taur. locn*
4. Kiben teljeseedik be ezen végzés és ki ennek a központja? Eféz. 1, 10. *Ita*
5. Csak melyik föld talál helyet ezen végzésben? Ésaiás 65, 17. *binó. hacta meg*
6. Milyen jellemek fogják a földön mindörökké lakni? 1 Móz. 1, 31; 2 Pét. 3, 13. *Őnök jök, y őy y föld rőpőstőy*

7. Mi az Isten akarata a bűnös emberekre illetőleg? Róm. 9, 15. 18. ^{csak az: jót tenni. De az csak az igaz alapelvekkel összhangban történhetik. Minden, ami ezen a nagy terven (célon) kívül fekszik, kívül van az élet nagy esatornáján, és annak el kell múlnia.}

8. Kit részesít az ő kegyelmében? 2 Móz. 20, 5. 6.; Zsolt. 18, 25-27.

9. Vajjon Isten terve volt-e az, hogy a bűn a gyermekekben büntetessék meg vagy pedig Isten akaratának megváltozásáért ebben a tekintetben az emberek a hibásak? Ezék. 18, 1-4. 20.

10. Meddig terjed Isten kegyelme az ő végzése szerint? Ésaías 55, 6. 7.

11. Vajjon Isten akarata-e az, hogy a hitetlenek meghaljanak? Ezék. 18, 31. 32.

12. Hogyan fordul a bűnös emberekhez és mire kéri őket? Ésaías 1, 18.

13. Mit ígér az ő megtisztult gyermekeinek? Mik. 7, 18. 19.

14. Kiben gyönyörködik csak az Isten? Zsolt. 147, 11; Zsid. 10, 38.

15. Mikor fordul csak el az Isten a bűnösöktől? 2 Krón. 36, 13-16.

16. Mi által keményedik csak meg a szív? Zsid. 3, 12. 13.

17. Mi által lesznek okozói a hitetlenek saját végzetüknek? Péld. 1, 29-32.

18. Miben van tehát ránk nézve a legnagyobb veszély? Péld. 29, 1. Lásd a 2. megjegyzést.

19. Milyen állást foglalnak el az emberek Isten tervével szemben, midőn az Isten akaratát, valamint az ő kegyelmét megvetik? Lásd Péld. 1, 29. 31. Lásd a 3. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. *Örök rendelés.* Betűszerint az idők végzése. — Ez volt Isten végzése, mielőtt e világ lett, ez volt a végzése célja az ember teremtésénél, ez volt a végzése a patriarchák ideje alatt, a levitai papság idejében, a keresztyén időkben; ez a változhatatlan Istennek örök végzése célja, terve minden időre nézve.

2. *A veszély* ránk nézve nem abban van, hogy Isten kegyelme és végzése (terve) megváltozhatik. Az ő könyörületesége és kegyelme kimeríthetetlen. A veszély ránk nézve abban állhat, hogy mi az ő kegyelmét és könyörületeséget mindaddig megvetjük, míg végre az ő hangját megismerni, az ő keze munkáját az üzenet hirdetésében meglátni és az ő jelenlétét érezni nem vagyunk képesek többé. Mi úgy megkeményíthetjük a szívünket, hogy Isten kényszerítve van bennünket sorsunkra hagyni, hogy arassuk azt, amit magunknak elvetettünk.

3. *Isten végzése* célja, terve mindig

7. lecke. — 1907. november 16-ára.

A megpróbáltak és a győzedelmek.

Kérdések.

1. Mit mond Dávid az Isten ígéiről? 2 Sám. 22, 31; Zsolt. 12, 7.

2. Mit mond az írás arról, akire mi összes reménységünket alapítjuk? Ésaías 28, 16.

3. Milyen gyülekezetet óhajt az Úr? Zak. 13, 9.

4. Mivé leszünk és mi történik a mi nevünkkel, ha mi az Isten hívásának engedelmeskedünk? 2 Kor. 6, 17. 18; Fil. 4, 3.

5. Megkaptuk-e már az új, Isten által beírt nevünket? Mit kell előbb tennünk? Jel. 2, 17.

6. Mi szükséges ahhoz, hogy mi az igazság és az élet koronáját elnyerhessük? 2 Tim. 4, 7. 8.

7. Mit tesz Isten értünk, ha nevünk az élet könyvébe be van írva? Zsolt. 66, 9; 1 Ján. 5, 10-13.

8. Milyen álláspontot foglaltunk el azelőtt Istennel szemben? Eféz. 2, 12; 4, 18.

9. Mit várhatunk, ha az ő élete bennünk van? 1 Péter 4, 12.

10. Micsoda céljuk van a megpróbáltatásoknak és kísértéseknek? 1 Péter 1, 7; Jób 23, 10.

11. Miképpen próbálta meg Isten az övéit a régi időkben? 2 Móz. 16, 4; 20, 20.

12. Mi volt mindig ezen megpróbáltatásoknál az ő célja és szándéka? 5 Móz. 8, 2. 3. 16.

13. Ő megpróbál bennünket, hogy mi mit próbálhassunk meg? Róm. 12, 1. 2; Eféz. 5, 8-10.

14. Mit remélhetünk mi mégis a megpróbáltatások között? Zsolt. 66, 10-12.

15. A megpróbáltatásokban ki örködik gondosan fölöttünk? Mal. 3, 2. 3.

16. Mi módon leszünk csak mi Krisztus részeséivé? Zsid. 3, 14.

17. Micsoda biztosítékot ad Isten azoknak, akik magukat az ő tervének és céljának alávetik? Róm. 8, 28. Lásd a megjegyzést.

18. Milyen zálogot adott nekünk? Róm. 8, 32.

19. Milyen két hatalmas segítők van nekünk? 33. 34. v.

20. Mik leszünk minden megpróbáltatások között? 37. 39. v.

Megjegyzés.

Milyen jóleső, megnyugtató gondolat az mégis, hogy minden küzdelemben, minden megpróbáltatás között, minden homályos és érthetetlen úton Isten szeme rajtunk — az új néven, a fénylő koronán, az örök osztályrészen — pihen, amelyekre és az örökkétartó örömeinkre híva is vagyunk. *Mindenek egyaránt* nem csupán használnak azoknak, akik az Istent szeretik, hanem a *legjobban járunkra* vannak.

Hathatós szolgálat.

A szentlélek: az ő ajándékai.

8. lecke. — 1907. november 23-ára.

Az Isten hármias megnyilatkozása.

Kérdések.

1. Milyen megbízást kaptak Krisztus tanítványai? Máté 28, 19 (első rész).

2. Kinek a nevébe kellett a tanítványokat megkeresztelni? Máté 28, 19 (utolsó rész). Lásd az 1. megjegyzést.

3. Mit értünk az Atya, Fiú és szentlélek »neve« alatt, amely a szentírásban igen gyakran előfordul? — Jellemét. Lásd a 2. megjegyzést.

4. Mit mond az Atya neve? 2 Móz. 33, 18. 19; 34, 6. 7. Lásd a 3. megjegyzést.

5. A keresztség által mi lesz világos előttünk az Atya nevéből? Róm. 3, 21. 22.

6. Mit mond a Fiú neve? Fil. 2, 5-7; Zsid. 5, 7. 8. Lásd a 4. megjegyzést.

7. Mit jelent a Fiú »nevébe« megkereszteltnek lenni? Fil. 2, 5; Máté 16, 24.

8. Mit mond a szentlélek neve? Ez adja nekünk a hatalom fogalmát. Luk.

1, 35 (első rész). Lásd az 5. megjegyzést.

9. Mely célból lett Jézus a szentlélek nevébe megkeresztelve? Luk. 4, 18; Ap. csel. 10, 38.

10. Milyen jelentőséggel kell bírnia ezen keresztségnek Jézus követőire nézve? Róm. 7, 4; Ap. csel. 1, 8.

11. Mi a szentlélek a hívőkre nézve? Róm. 8, 10.

12. Mit fog a szentlélek javunkra tenni? Róm. 5, 5.

13. Mily örömet adja az Atya nekünk? Luk. 11, 13.

14. Hogyan kaphatjuk meg? Luk. 11, 9. 10; Zak. 10, 1. »A szentlélek várja, hogy kérjük és elfogadjuk őt.

Megjegyzések.

1. Az Atya, Fiú és szentlélek »nevérol« itt nem csupán mellékesen tétetik említés, hanem ennek nagy jelentősége van, mert mi a »névbe« belekeresztelkedünk, a »névbe« mintegy beleolvadunk, elmerülünk abba és mindazokba, amelyeket ez magában foglal.

2. »Név: jellem.« — Az Isten neve nyilvánlatkoztatja az ő jóságát. Lásd 2 Móz. 33, 18. 19; 34, 6. 7. Midőn Jákob győzedelmeskedett, Isten megváltoztatta az ő nevét, hogy ez Jákob megváltozott jelleméhez illő legyen. Lásd 1 Móz. 32, 24-28. A név, amelyről Máté 28, 19-ben olvasunk, a jellem kifejezésére szolgál. Lásd Máté 1, 21 is.

3. Az »Isten neve« fogalmat nyújt nekünk arról a jóságról és igazságosságról, amelyben ő bennünket kegyelemből a Jézus Krisztusban részesített. Lásd Róm. 3, 20-22. Az ő nevébe megkereszteltnek lenni, annyit jelent: összes büneinket letenni és egyúttal minden képzelte igazságunkat is és az övét egyedül elfogadni. Lásd Fil. 3, 8-10.

4. A »Fiú neve« az önmegtagadást, az »én« megalázását és az Isten igaz jellemének teljességét nyilvánlatkoztatja ki nekünk. Az Isten fia nem jött önmagát nyilvánlatkoztatni. Ő nem is önmagát nyilvánlatkoztatni, hanem a földre jött. Ez nem volt az ő célja. Lásd Ján. 1, 18; 5, 19. 30; 14, 10. Az ő jelleme, gondolata az volt: magát minél jobban megüresíteni, hogy így az Atya őt az Istenség egész teljességével betölthesse. Lásd Fil. 2, 5-9; Kol. 1, 19.

5. »Hatalom.« A tevékeny, isteni eszköz az Isten akaratának keresztülvitelében: a szentlélek. Kezdetben is az Isten lelke táplálta vala a vizeket (a chaos) és hozott életet és szépséget a mindenségbe. Lásd 1 Móz. 1, 2. Az egek az Isten szava által teremtetek és azoknak minden seregei az ő szájának lelkétől vagy leheletétől. Lásd 2 Sám. 23, 2. »Az ő lelkével ékesítette az egeket.« Jób 26, 13. A lélek által elevenednek meg a halottak és ujul meg ismét a föld. Lásd Zsolt. 104, 30. A szentlélek nem-

zette Jézust (Luk. 1, 35); a lélektől születnek az Isten gyermekei (Ján. 3, 5); a szentlélek készítette elő Jézust a szolgálatra (Luk. 4, 18; Ap. csel. 10, 38); a lélek ruház fel bennünket is erővel az isteni szolgálatra (Ap. csel. 1, 8). A lélek fog nekünk is életet adni és ő fogja a mi halandó testeinket újból megeleveníteni. Lásd Róm. 8, 8-10.

9. lecke. — 1907. november 30-ára.

Az ember szükséglete. Isten teljessége.

Kérdések.

1. Milyen az ember állapota természettől? Róm. 3, 23; Titus 3, 3. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Mit mond az írás a természeti szívről? Jer. 17, 9; Márk 7, 21-23.

3. Milyen állapotban van a természeti ember és mik ezen állapotnak elkerülhetetlen gyümölcsei? Róm. 8, 8; Gal. 5, 19-21.

4. Mi az elkerülhetetlen vége ezen állapotnak? Róm. 8, 5. 6. 7. 13. (Lásd mindenik versnek csupán az első részét.)

5. Kinek a rabszolgája az ember mindaddig, amíg ezen állapotban van? Róm. 6, 16; Ján. 8, 34.

6. Milyen a viszonya egy ilyen embernek Istenhez? Eféz. 2, 12; 4, 18.

7. Van-e az ilyen embernek ereje magát ebből a rabszolgaságból megszabadítani? Róm. 7, 14. 15. 19. 24.

8. Ki szabadíthatja meg őt csak ebből a szolgaságból? 25. v.

9. Mi által nyerhetjük meg összes bűneink bocsánatát? Róm. 3, 24. 25; Jel. 1, 5.

10. Mi szükséges a mi részünkről? 5 Móz. 30, 19; Róm. 1, 16. 17.

11. Mire van szükségünk, hogy életünk más gyümölcsöt teremhessen? Ján. 3, 3.

12. Milyen hatalom közfelműködésével fog ez megtörténni? Ján. 3, 5; Ezék. 36, 26. 27. Lásd a 2. megjegyzést.

13. Hogyan nyerhetjük meg a lelket? Luk. 11, 9. 10.

14. Mily örömet és készségesen adja Isten az ő lelkét nekünk? 11-13. v.

15. Mit ad a lélek nekünk? Róm. 8, 9-11. Lásd a 3. megjegyzést.

16. Mit visz véghez bennünk? Róm. 5, 5.

17. Mi tehát a mi kötelességünk? Róm. 8, 12. 13.

18. Miről tesz nekünk a lélek tanu bizonyosságot? 14-16. v.

19. Mivé tesz bennünket? 17. 18. v. 2 Kor. 6, 17. 18.

20. Mit fog ez az életerő bennünk teremteni? Gal. 5, 22-24.

Megjegyzések.

1. Az elesett ember erőtelen és nem tud magán segíteni. Mindegy bármit tesz és bármennyire is iparkodik, mégis szükölködik azon dicsőség nélkül, mellyel Istenben bírnia kellene. Van ugyan testi élete, melyet táplálék, víz és levegő által fenntart, de Krisztustól el van szakítva — Krisztus nélkül való, elidegenült az isteni élettől, a világon Isten nélkül való. Eféz. 2, 12; 4, 18. Semmiféle tudomány nem képes, ezen a szentírásban oly világosan kifejezett tényt megmásítani, melyet az emberi nem története is mindenütt beigazol.

2. Egy hatalomnak kell az ember birtokába jutnia, mellyel ő maga nem rendelkezik, hogy ez őt a hűn fölé emelje. Neki felülről kell születnie. Az Isten lelke új életet ad a hit által megnyitott szívbe és új vágyakat, hajlamokat teremt abban.

3. A lélek élet a hívőben, meg pedig azt az életet adja neki, amely a Krisztusban való hit által jön. Lásd 1 Ján. 5, 11-13. Ha a bűnös bűneit megbánta és Krisztussal oly szoros összeköttetésbe jön mint a szőlővessző a szőlőtökével, akkor ezen ember természete megváltozott; részese lett az isteni természetnek... A Megváltó életadó ereje a keresztyénekbe átmegy. A keresztyénségnek minden tételekbe foglalt hitvallása a hitnek csupán élettelen kifejezése mindaddig, amíg Jézus az ő lelki életét ki nem tölti a hívőre, mely a szentlélek. A szentlélek a lelki élet lehetete a lélekben. A szentlélek közlése Krisztus életének közlése. Ő adja a megajándékozottnak Krisztus tulajdonságait. White E. G.

10. lecke. — 1907. december 7-ére.

Lelki ajándékok.

Kérdések.

1. Mivel hasonlította össze Jézus az ő elmenetelét ebből a világból és visszajövetelét? Luk. 19, 12. *Nem az ember, hanem az Isten, aki megváltó.*

2. Mit csinált a nemes ember, midőn elment? Mit adott szolgálóinak? Mi célból? Meddig? Luk. 19, 13. (Fontold meg az utolsó megbízást.)

3. Mivel hasonlította össze Jézus az ő elmenetelét egy más helyen? Máté 25, 14. 15.

4. Mit tett az említett ember a példázatban? Milyen embereket hívott? Mit adott nekik? Hánynak adott? Milyen mérték szerint adott nekik?

5. Kit példáz ez a nemes ember? Eféz. 4, 8 (első rész). Lásd az 1. megjegyzést.

6. Mit példáznak a talentomok és girák? Eféz. 4, 8 (utolsó rész). Lásd az 1. megjegyzést.

7. Hány embernek adja Krisztus az ő ajándékait? Mi célból? 1 Kor. 12, 7.

8. Mennyi időre vannak adva? Eféz. 4, 13.

9. Melyek azok a talentomok és girák, amelyekről ebben a versben szó van? Eféz. 4, 13.

10. Hány van ezekből egy más helyen felsorolva? 1 Kor. 12, 8-10. 28.

11. Milyen további felsorolást találunk még? Róm. 12, 6-8. Lásd a 2. megjegyzést.

12. Minden ember ugyanazon ajándékot és ugyanazon szolgálatot kapja? 1 Kor. 12, 4-6.

13. Mivel vannak ezek a különböző ajándékok összehasonlítva? 1 Kor. 12, 12; Róm. 12, 4. 5. Lásd a 3. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. *Ha ugyanazon személy* ugyanabban az időben bizonyos ajándékokat ugyanazon embereknek ad és pedig ugyanabból a célból, úgy ezeknek az ajándékoknak ugyanazoknak kell lenni, még ha különböző kifejezéssel vannak is megjelölve. A girák, a drachma, a talentomok, a lelki ajándékok egy és ugyanazok. Isten összehasonlítja őket a legnagyobb pénzemekkel, hogy megmutassa nekünk, miképpen kell őket megbecsülnünk. A gira a legnagyobb római, a drachma a legnagyobb görög és a talentom a legnagyobb zsidó pénzdarab volt.

2. *Az összes lelki ajándékokat* nem lehet mind ezen szentírási helyeken felsorolni. Isten adja nekünk őket aszerint, amint szükségünk van rájuk. Megjegyzendő, hogy némelykor az ajándék személyekkel van összekötve mint az apostoloknál, profétáknál és evangelistáknál, némelykor pedig az ajándékokra egyedül történik hivatkozás, mint például a jövendölés, a bölcsesség beszéde stb. . .

3. *A gyülekezet* az emberi testtel van összehasonlítva és a különböző ajándékok a test különböző tagjaival. Amint egy teljesen normális, egészséges testben egy rész sem szükkölködik és minden résznek bizonyos meghatározott köteleességeket teljesítenie kell, épp

úgy fog Isten gyülekezete is, ha tökéletes, minden ajándékkal bírni és az ő tagjai mindnyájan készek lesznek a szolgálatra.

A missió köréből.

Készülünk a konferenciánkra!

Mint az elmúlt években, úgy a folyó évben is évi közgyűlésünket december havában, s pedig ez alkalommal Kolozsvárt dec. 11-15-ig fogjuk megtartani, amelyre testvéreinket és az igazság minden barátját a legszívélyesebben meghívjuk.

Szükségünk van e konferenciára nagyon, 1. azért, hogy megismerkedhessünk egymással, 2. a szentírást közösen tanulmányozzuk, 3. hogy tanácskozzunk azon mód fölött, hogy hogyan lehetne a bibliai igazságokat legerősebben terjeszteni stb.

Ez idén jó alkalom adatik a gyülekezeti vezetőknek és előljáróknak, hogy a jelenvaló igazságot tanulmányozzák, mert már 10-én kezdődik egy bibliai iskola, amely 17-éig fog tartani. Ez egy ritka alkalom, s azért kívánjuk, hogy előljáró testvéreink minden gyülekezetünkben és csoportból s a bibliai munkások és könyvárusítók jelen legyenek. Kívánatos, hogy az összes gyülekezeteink és csoportaink jól legyenek képviselve, e végből már jó idővel előbb kell elhatározni mindenütt, hogy ki képviseli őket a nagy gyűlésen. Jöjjenek el minél többen, mert ez alkalommal alakul a mi konferenciánk.

Akik szándékoznak eljönni, szíveskedjenek magukat bejelenteni, hogy tudjunk helyet készíteni. Jöjjetek, testvéreink, akiknek csak lehet! Minden felvilágosítással szolgál testvéretek

Huenergardt János, Pécel, Kör-utca 234.

Az Úr munkájának előrehaladása magyar hazánkban.

Kolozsvár vidékén örvendetesen halad az Úr munkája. Szeptember 20. és 21-én nagy örömünk volt Kolozsvárt. A test-

vérek és az ismerősök szép számmal jelentek meg.

De a legszebb napunk 22-én volt, midőn *Bogártelkén* keresztelésre gyűltek össze testvérek Székről, Magyar-Szavát-ról, Kolozsról, Tüéről és Vistáról. Kolozsvárról is eljöttek a testvérek nagy számmal. Eszünkbe jutottak Zakariás proféta szavai: »Így szól az Úr: Még léssen oly idő, mikor eljönnek a népek és a városok lakói, és egyik város lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten mentünk el az Úr arcájának keresésére, én is elmegyek.« Összesen tizenketten lettek felvéve. Mindnyájan nagy örömmel és a hitben megerősítve tértek haza azon gondolattal és szándékkal, hogy teljes odaadással fognak munkálodni az Úr igazságának terjesztésében.

Szeptember 28-án örömtelt napunk volt *Aradon*. Lovas testvér meghívására Tódor Péter testvérünk jött el egy pár

napra Arad vidékére, hogy néhány érdek lődő lelket meglátogasson, kik egy idő óta komolyan foglalkoznak a jelenvaló igazság tanulásával. — Mikor szombaton reggel az aradi gyülekezetben találkoztunk, nagy örömmünkre ott tatáltak azon kedves lelkeket is, akik felvételre jelentkeztek. Kettő jött Kevermesről, 2 Gyorokról, 2 Paulisról és 3 Mikalakáról. Ezek közül 5 beremítés által vétetett fel, 4 pedig gyülekezeti szavazás által. A kereszttség megtörténte után szép számmal gyűltünk össze az Úr asztala körül. Az aradi gyülekezet ezen felvétellel jelentékenyen megerősödött s a legjobb kilátásokkal nézünk a közel jövőbe. — Nagy a munka, csak igen kevés a munkás. Imádkozzatok, kedves testvérek, hogy az aratásnak Úra aratókat küldjön!

A szerlek között is előrehalad az Úrnak ügye. Most értesültünk, hogy

Negyedévi kimutatás a magyar missiói területről

1907. július 1-től szeptember 30-ig.

Helységek	Tagok száma	Felvét.		Dézsma		Köznapi adakoz.		Imanapi adakoz.		Szombati iskola			Vall. irat. egyl.		
		Kereszt.	Szav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Kimut.	K	f.
Arad	32	5	—	133	03	8	10	—	—	16	10	90	4	38	76
Békés-Csaba	15	—	—	307	30	—	—	—	—	16	13	70	2	—	—
Bogártelke	—	—	—	9	60	—	79	—	—	—	4	20	—	—	—
Brassó	17	2	—	100	—	5	—	—	—	12	15	—	6	7	—
Budapest	30	—	—	226	96	10	85	—	—	30	29	05	46	76	47
Fogarás-Dridiff	31	—	—	161	36	1	50	—	—	31	18	71	—	—	—
Karlova	3	—	—	53	87	—	—	—	—	9	11	07	—	—	—
Kolozs	23	8	—	48	35	—	—	—	—	23	10	60	—	—	—
Kolozsvár	33	—	—	306	—	3	—	—	—	23	27	—	—	—	—
Kumán	8	—	—	26	10	1	10	—	—	10	4	68	—	—	—
Mokrin	9	—	—	37	38	—	—	—	—	9	7	88	—	—	—
Nagylászló	6	1	—	36	88	2	12	—	—	5	5	—	—	—	—
Nagyselyk	12	—	—	113	—	4	—	—	—	12	6	—	6	1	—
Nagyszében	8	—	—	30	50	2	—	—	—	8	8	50	—	—	—
Nagyvárad	11	—	2	109	26	—	—	—	—	12	4	74	—	—	—
Récse	3	—	—	180	—	5	—	—	—	3	27	36	—	—	—
Rode	13	3	—	90	—	2	—	—	—	13	3	—	3	5	—
Segesvár	14	—	—	65	—	2	—	—	—	11	7	—	5	2	29
Szék	16	2	—	28	10	—	—	—	—	26	4	—	—	—	—
Székudvar	37	1	4	148	02	2	—	—	—	37	8	56	—	—	—
Temesvár	5	—	—	63	80	2	40	—	—	5	7	06	1	—	—
Titel	9	—	—	40	50	—	—	—	—	11	2	36	—	—	—
Vista	32	—	—	123	60	—	80	—	—	26	7	07	—	—	—
Elszörtak	5	—	—	—	—	—	—	—	—	5	—	—	—	—	—
Külön-dézsma	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen	372	22	6	2438	61	52	66	—	—	353	243	44	73	130	52

Nagy-Kikindán, ahol Tódor testvérünk munkálkodik, többen foglalkoznak a jelenvaló igazsággal s van reménység arra, hogy még újév előtt ott is meg fog állapodni az Úr munkája.

A *szászok* között is több helyen történtek felvételek az elmúlt hónapban. Reifschneider testvérünk jó előrehaladásról ír. Örömmel értesítjük testvéreinket arról is, hogy több testvérünk elhatározta magát arra, hogy a téli hónapokban vallásos iratainkat s a szentírást terjeszteni fogják. Ez igen áldásos munka. A téli időben kedvező alkalom van a jó mag elhíntésére. Bár mindenütt felhasználnák testvéreink a téli napokat az igazság elterjesztésére. Aki most szorgalmasan vet, az majd nagy örömmel hozza az ő kéréit az Úr eleibe.

Szeptember 29-én *Székkudvaron* 6 kedves lélek vétetett fel. Áldásos napja volt ez az ott való gyülekezetnek. Siklóról és Gyula-Varsáudról is eljöttek a kedves testvérek. Mindnyájan örömmel s áldással a szívében tértek haza. Az Úrnak igazsága a román ajkú nép között is szépen terjed Arad vidékén.

Családi kör.

A hit és bizalom jutalma.

(Egy öreg katona naplójából.)

A küzdelem rettenetes és véres volt. Csak rövid ideig tudtunk utána pihenni, mert újból hangzott a parancs éjjeli támadásra. Az ellenség megkerüléséről volt szó s ezt a legnagyobb vigyázattal kellett véghez vinni. Még soha sem volt olyan nehéz éjszakám életemben mint ez.

Fáradtságunkat hamar elfelejtve folytattuk utunkat. Ahol egy pár nappal ezelőtt szép mezők voltak, és ahol házacskám állott, most nem maradt semmi egyéb mint romhalmaz és hamu. Nemsokára egy erdő sűrűjébe hatoltunk. Gyakran megakadtak lábaink bokrok s gyökerekben, de azért semminemű hang el nem árult bennünket. Csak néha hallhatuk messziről a szegény sebesültek jajkiáltásait. Egyszer csak társam, aki előttem ment, hirtelen megállott:

»Hadnagy úr,« mondá sűgva, »ének-szót hallok,« s tényleg egy szabad térről tisztán felénk hangzott:

»Jézus lelkem megváltója,
Végy keblekre engemet;
Mert a vizek jönnek zűgva,
S vihar felhő közeleg.«

»Rejts el engem a veszélyben,
Míg bevégzem éltemet;
Vezess biztos révbe engem,
Aztán vedd fel engemet.«

Mindig forróbban hangzott az aggódó szív fohásza, amely a mély csendben az ég felé szállt. Mintegy megbűvölve álltunk meg ott az erdő szélén — mintha egy láthatatlan kéz visszatartott volna bennünket.

Az éneklő vidámabb reménységgel teljesebb hanggal tovább folytatta:

»Ninesen máshol menedésem,
Reménységem csak te vagy.
Óh emelj, adj erőt nekem
És magamra el ne hagy.«

Nem volt szükséges kérdezni, hogy ki lehet ezen éneklő, mert tudtuk, hogy az ellenség egy előörse, aki ott a magányban a Mindenható védelmébe ajánlta magát.

Szó nélkül megfordultunk, mert az, aki az emberi szíveket vezeti, nem engedte meg, hogy csak egy hajszálat is bántsunk ellenfelünk fején. Már előbbre úgy sem hatolhattunk és kötelességünknek eleget tettünk, s így másfelé folytattuk utunkat. Ezen eseményt senki más nem tudta meg.

* * *

Harminc év mult el azóta. A nap lehanyatlott, s az éj eltakarta a földet, a tengert. Egy ízben sokáig üldogeltünk egy hajó fedélzetén s beszélgetéssel töltöttük az időt, midőn egyszer csak elszenderedtem. Ma sem tudom, hogy hogyan történt — de félálomban elkezdtem azon éneket, s többen készséggel énekeltek velem:

»Jézus lelkem megváltója,
Végy kebledre engemet;
Mert a vizek jönnek zűgva
S vihar felhő közeleg.«

Rejts el engem a veszélyben,
Míg bevégzem éltemet;
Vezess biztos révbe engem,
Aztán vedd fel engemet.«

»Te szívem élő forrása,
Mely enyhíti szomjamat,
Oh légy szívem kútforrása,
Melyből öröklét fakad.«

Mély gondolatba merültem. Vissza-
tért emlékezetembe azon viharos éjtszaka,
midőn ezen éneket hallottam. S midőn
az éjszaki szél az utolsó hangot a széles
tengerre elhordta, annyira meg voltam
hatva, hogy nem hallgathattam tovább
s elbeszéltem társaimnak azt, ami azon
nevezetes éjtszakán történt.

Alig végeztem be az elbeszélést,
midőn elémbé lépett egy úr, akit ezelőtt
mély gondolatokba merülve láttam a
tengerre tekinteni. Míg én csodálkozva
néztem szemébe, megfogta kezemet s
melegen megszorítván kérde: »Úgy-e bár
nem ismerjük egymást? Vajjon nem
álom-e az egész? Úgy-e ön azt hiszi,
hogy nem láttuk még egymást éle-
tünkben,« folytatá, »pedig igen közel
voltunk egymáshoz akkor, midőn mindaz
történt, amit ön most elbeszélt. Én
voltam az, akit ön akkor jószívuén meg-
kímélt, dacára, hogy akkor mint elleń-
ségek álltunk egymással szemben. De
most három évtized után üdvözölhetem
önt mint barátomat. Soha a csaták za-
jában nem volt oly nehéz a szívem,
mint éppen akkor midőn ott azon sötét
éjjelen oly mély csendben őrt álltam.
Feleségemre, gyermekeimre gondoltam
s kimondhatatlan nagy fájdalom fogott
el, úgy hogy önkénytelenül felsóhajtottam:
»Légy segítségem én Istenem.« Megfelejt-
kezve a veszedelemről elénekeltem ezen
kedves éneket. Eloszlott minden rossz
érzés és félelem a szívemből úgy mint
a köd a felkelő nap előtt.«

A szóló elhallgatott és én mélyen
meghatva kiáltottam fel: »Mily csodála-
tosak Uram a te utaid!« S újból együt-
tesen elénekeltek azon szép éneket,
amely már oly sok szomorú szívet
megvigasztalt. A dal messze elhangzott
és a tengeren és habokon keresztül
jutott fel az Isten trónja elé.

— E világi életben minden jó mellett
van valami fogyatkozás, s semmi elmél-
kedés nincs homály nélkül.

Gyülekezeti helységeink.

Azon kedves olvasóink részére, kik
gyülekezeteinket és istenitiszteleteinket
meg akarják látogatni, adjuk a követ-
kező címeiket:

Arad, Széchényi-utca 4. sz., az udvarban.

Minden vasárnap délután 4-5 óráig, kedd
és péntek este 7 $\frac{1}{2}$ -9 óráig.

Békés-Csaba, Széles utca (Jókai-utca).

Minden péntek este 7 $\frac{1}{2}$ -9 óráig.

Brassó, Kórház-utca 66. sz.

Vasárnap, szerda és péntek este 7 $\frac{1}{2}$ -9
óráig.

Budapest, VII., Izabella-utca 5. sz., 10. ajtó.

Evangéliumi előadások minden vasárnap,
kedd és péntek este 7 $\frac{1}{2}$ -9 óráig, továbbá
szombat délelőtt 9-11 óráig szombati iskola,
délután 3-4 óráig istenitisztelel.

Kolozsvár, Berde Mózes utca 5. sz.

Minden vasárnap, kedd és péntek este
7-8 óráig.

Nagyvárad, Danjanovics utca 2. sz.

Minden vasárnap, kedd és péntek este
7 $\frac{1}{2}$ -9 óráig.

Ezenkívül minden gyülekezeti helységben
tartatik a rendes szombati iskola minden szom-
baton délelőtt, és délután 3-4 óráig rendes
istenitisztelel.

Nyugtázások.

A magyar misszió részére adakozott két
barátné két-két $\frac{1}{2}$ koronát.

A vistai imaház építésére adakozott az
igazságnak egy barátja 5 kor. és egy barátné
Margittán 40 fill.

Az Úr áldja meg az adakozókat s az ada-
kozást.

H. J. F.

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomatja és kiadja:

**A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.**

Felelős szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 2.—
Egy fél évre	„ 1.—
Egyes példányok	„ —.20
Külföldre, egy egész évre	„ 2.50

Előfizetések

Huenergardt János F., Péczel, Kör-utca 234

címre küldendők.